

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 2

Η Δημητσάνα και η περιοχή της

Η Γορτυνία, η οποία καταλαμβάνει το κέντρο της Αρκαδίας, οριοθετείται από τους ποταμούς Αλφειό και Ερύμανθο στα δυτικά καθώς και από τους ποταμούς Λάδωνα και Τράγο στα βόρεια. Στα ανατολικά της ορθώνεται ο ορεινός όγκος του Μαινάλου και στα βόρεια του η οροσειρά του Αφροδισίου. Η Γορτυνία ανήκει στην κατ' εξοχήν ορεινή ζώνη της Πελοποννήσου, καθώς το μέσο υψόμετρό της ανέρχεται στα 935 μ.

Στο νοτιοδυτικό άκρο της Γορτυνίας βρίσκεται η περιοχή που κυλάει ο Λούσιος, ένα από τα μικρότερα ποτάμια –το συνολικό του μήκος είναι 23 χιλιόμετρα– που συναποτελούν το υδάτινο σύστημα του Αλφειού. Πρόκειται για μια περιοχή 200 τετραγωνικών χιλιομέτρων που αρχίζει από την πηγή του Λούσιου, στο Καλονέρι, στην περιοχή της Αγίας Παρασκευής μέχρι το σημείο που ο Λούσιος χύνεται στον Αλφειό. Επίκεντρο της περιοχής είναι η Δημητσάνα, πρωτεύουσα της παλιάς επαρχίας Γορτυνίας και νυν πρωτεύουσα του Δήμου Γορτυνίας.

Χτισμένη σε δύο αντικριστούς λόφους βρίσκεται σε υψόμετρο 966 μέτρων και αποτελεί έναν από τους πιο ορεινούς οικισμούς της Πελοποννήσου. Στα νοτιοδυτικά της δεσπόζει μια διακλάδωση του Μαινάλου, το ύψωμα Κλινίτσα (Υψούς).

Ως απώτατο σημείο εκκίνησης της ιστορίας της Δημητσάνας τίθεται η προϊστορία, και η εποχή των ομηρικών επών, μέσω της διήγησης που παραθέτει ο Πausanίας για τον Τεύθιν, τον βασιλιά της πόλης, που σύμφωνα με τον μύθο αρνήθηκε να συνεκστρατεύσει με τον Αγαμέμνονα στην Τροία. Η αρχαία πόλη της Τεύθιδας, καταλάμβανε τον χώρο όπου σήμερα εκτείνεται ο δυτικός λόφος της Δημητσάνας και η συνοικία της Πλάτσας.

Σημαντικότερο αρχαιολογικό τεκμήριο είναι το ίδιο το κάστρο, που βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο του ενός από τους δύο λόφους που προσδίδουν στη Δημητσάνα τη «σαγματοειδή μορφή» της, του δυτικού, το οποίο και αποτελεί τον πυρήνα της πρώτης πληθυσμιακής συγκέντρωσης στον συγκεκριμένο χώρο.

Η ίδρυση το 965 της μονής Θεοτόκου στην περιοχή Μονόπορη του Λούσιου θεωρείται από την τοπική ιστοριογραφία ως αφετηρία της νεότερης ιστορίας της Δημητσάνας, της πόλης που διαδέχθηκε την αρχαία Τεύθιδα. Ως ιστορικό τεκμήριο της ίδρυσης της μονής και της εμφάνισης της Δημητσάνας στο ιστορικό προσκήνιο προβάλλεται το σιγίλλιο με το οποίο ο πατριάρχης Πολύευκτος (956-970) δίνει την άδεια για την ίδρυση της μονής και της απονέμει σταυροπηγιάκό καθεστώς.

Στο πλαίσιο της οθωμανικής πολιτικής και κοινωνικής δομής αναδεικνύεται ένα πλέγμα ορεινών κυρίως πληθυσμιακών συγκεντρώσεων και παζαριών, που συνδέονται με ένα οδικό δίκτυο μονοπατιών και γεφυριών στη βάση του οποίου συγκροτείται η εσωτερική αγορά. Αποτελούν αυτό που σε ένα πιο αυστηρό πλαίσιο θα μπορούσαμε να ονομάσουμε ελευθεροχώρια του ορεινού χώρου, τα οποία ξεχωρίζουν από τις πολυάριθμες εκκλησίες τους, οι οποίες παίζουν καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση του κοινοτικού χώρου και της ζωής, και κυρίως από τον εμπορικό και βιοτεχνικό τους δρόμο, που λειτουργεί ως κέντρο του οικισμού. Τον κύριο ρόλο στον τομέα της βιοτεχνικής παραγωγής, όσον αφορά τη Δημητσάνα, κατείχε η παραγωγή της μπαρούτης, η οποία ανθεί στη περιοχή από τις αρχές του 17ου αιώνα.

Κινητήρια δύναμη της τοπικής οικονομίας υπήρξε η υδροκίνηση με πηγή τα άφθονα νερά της περιοχής. Οι κάτοικοί της, εκμεταλλευόμενοι τη δύναμη των νερών που έρεαν από πηγές γύρω από το φαράγγι του Λούσιου, κατασκεύασαν διάφορες βιοτεχνικές εγκαταστάσεις, όπως αλευρόμυλους, νεροτριβές, βυρσοδεψεία και μπαρουτόμυλους, χρησιμοποιώντας παραδοσιακούς μηχανισμούς. Οι εγκαταστάσεις αυτές συνέβαλαν στην οικονομική άνθηση της Δημητσάνας.

Το τέλος του 19ου αι. για πολλές πληθυσμιακές συγκεντρώσεις της Πελοποννήσου θα επιφέρει την «κατάρρευση των κωμοπόλεων». Αν και για τη Δημητσάνα η δημογραφική κάμψη θα λάβει περισσότερο τον χαρακτήρα της αργόσυρτης φθοράς, σίγουρα το τέλος του 19ου αιώνα και η αυγή του 20ού χαρακτηρίζονται από την αθρόα μετανάστευση των Δημητσανιτών τόσο στα αστικά κέντρα όσο και στην Αμερική. Σε όλη τη διάρκεια του 20ού αι. οι Δημητσανίτες θα μεταναστεύουν στα αστικά κέντρα, κυρίως στην Αθήνα, επωφελούμενοι από τα δίκτυα προστασίας και οικογενειακής και εθνοτοπικής αλληλεγγύης που είχαν διαμορφωθεί από παλιότερα.

Μέχρι και τη δεκαετία το '60, στη Δημητσάνα και την ευρύτερη περιοχή της καλλιεργούνταν σιτάρι, κριθάρι και ξερικά καλαμπόκια. Σήμερα μόνο οι εγκαταλελειμμένες αναβαθμίδες και τα αλώνια που είναι διάσπαρτα στον χώρο θυμίζουν την εντατική χρήση της γης, τότε που οι γύρω περιοχές σπέρνονταν «από άκρη σ' άκρη» για την καλλιέργεια των σιτηρών απαραίτητων για την επιβίωση ανθρώπων και ζώων.

Σημαντικό στοιχείο της παραγωγικής δομής του χώρου, θα μπορούσε να πει κανείς και ένα από τα φυσικά στοιχεία που αποδίδουν στον τόπο το βαθύτερο του νόημα, είναι ο Λούσιος, «το ποτάμι», όπως το αποκαλούν οι Δημητσανίτες. Σήμερα έχουν καταγραφεί σε όλο το μήκος του Λούσιου περισσότερα από εβδομήντα κτίσματα, τα περισσότερα σε ερειπιώδη κατάσταση, που φιλοξενούσαν εκατό περίπου υδροκίνητες εγκαταστάσεις: αλευρόμυλους, μπαρουτόμυλους, νεροτριβές («μπαντάνια»), ταμπάκια, σχιστήρια ξύλου κ.ά. Ορισμένα από τα γεφύρια που συνδέουν τις δύο όχθες του αποτελούν σπουδαία δείγματα λαϊκής αρχιτεκτονικής τέχνης.

Το ποτάμι παραμένει εξίσου σημαντικό για τη Δημητσάνα για λόγους όμως τελείως διαφορετικούς, καθώς έχει αναδειχθεί σε κατ' εξοχήν πεδίο βίωσης της «αυθεντικής εμπειρίας της φύσης» στο πλαίσιο του εναλλακτικού τουρισμού. Ειδικά το Υπαίθριο Μουσείο Υδροκίνησης που λειτουργεί στην περιοχή του Αγιάννη λίγο έξω από τη Δημητσάνα σήμερα αποτελεί το σημαντικότερο αξιοθέατο όχι μόνο της Δημητσάνας αλλά και ολόκληρης της ευρύτερης περιοχής, συμβολίζοντας κατά κάποιον τρόπο τις νέες χρήσεις του χώρου στο πλαίσιο της ήπιας ανάπτυξης και του εναλλακτικού τουρισμού, οι οποίες και αποτελούν τις κατ' εξοχήν οικονομικές δραστηριότητες των κατοίκων της Δημητσάνας σήμερα.